

[Mette Groes]

anledning af denne forespørgsel – været i kontakt med adoptionsnævnet, som har sagt, at de faktisk ikke har klager, men oven i købet har fået ros af glade adoptivforældre, som syntes, det var godt, vi fik det lavet om.

Pilgaard Andersen (FP):

Fra fremskridtspartiets side er vi tilfredse med denne forespørgsel, som vi håber kan være med til at afklare nogle af de urimeligheder, som adoptionsnævnet og betænkning 3 har givet anledning til. I medfør af denne betænkning kan myndigheder tyrannisere adoptanter på det groveste ved at opstille nogle regler, som efter fremskridtspartiets mening er helt urimelige.

Samfundet bruger store ressourcer for at hjælpe barnløse ægteskaber, bl. a. med kostbare hospitalsundersøgelser. Når det samme par har opgivet håbet om at få et barn selv og derfor ønsker at adoptere, bliver de pludselig stillet over for meget strenge krav, som skal opfyldes, før de kan få lov til at gå igennem hele denne forældreeksamen, hvor der er en ikke helt ubetydelig dumpeprocent. Heroverfor siger man, at det sker af hensyn til barnets tarv. Det siger man. Da samfundet hjalp parret med hospitalsundersøgelser, var der ingen bekymringer med hensyn til det eventuelle biologiske barn, men nu er sagen en helt anden, nu skal man opfylde de 4 krav, der stilles som hovedkrav for i det hele taget at indstille sig til denne forældreeksamen.

Det er efter vores opfattelse helt urimeligt, at der stilles krav om, at parret skal være gift, de skal oven i købet have levet sammen i mindst 5 år, de skal aflevere skatteattest, og deres økonomiske forhold skal også være fuldstændig i orden. Det er fuldstændig meningsløst efter vores opfattelse, at kvinden ikke må være fyldt 38 år og manden ikke må være fyldt 40. Hvem i alverden tror dog på, at folk i deres bedste alder ikke skulle kunne passe og opdrage børn på en ordentlig og betryggende måde?

Det er mærkeligt, at samfundet ikke har indført forældrecertifikat inden indgåelse af ægteskab, at folk ikke skal igennem en form for testning af, om de nu er egnede til at sætte biologiske børn i verden. Det har man ikke set på, og jeg mener heller ikke, det var rimeligt, men når det drejer sig om adoption,

så er man helt oppe på mærkerne og stiller meget strenge krav.

Jeg er enig i, at vi skal varetage barnets tarv. Det gør vi bedst ved at give det en far og en mor i stedet for at henvise børnene til børnehjem, hvor de har ringe muligheder for at få opfyldt deres behov for en kærlig og tryk og naturlig tilværelse.

Det er tydeligt at se, hvem der har udarbejdet betænkning 3. Det er efter min opfattelse de velbærgede i vores samfund, som har en dejlig børneflokk gående derhjemme. Der er ikke taget hensyn til de familier, som er tvunget til at leve et barnløst ægteskab. Der er vel ikke noget at sige til, at de ikke kan sætte sig ind i de problemer og ikke kan indse, hvor stor en fysisk og psykisk belastning det er for de par, der må leve deres tilværelse uden at have fået børn. De er henvist til myndighedernes afgørelse og må opfylde de forskellige krav, som myndighederne stiller, for at de kan blive godkendt som adoptanter. Det er en samfundsgruppe, som der ikke er nogen der har spekuleret på. Jeg mener, at betænkning 3 beviser, at de påstande er rigtige; det er ikke en gruppe mennesker, man har spekuleret på.

Det er en yderst beklagelig udvikling, at det efterhånden bliver overordentlig svært at adoptere her i Danmark. Der er omkring 5.000 ansøgninger om året, og vi ved, at der i 1977 var 1.800 børn, der blev fordelt. Vi kan se ud fra det, at der er et stort underskud af børn. Samtidig kan man læse i artikler og i breve fra formidlingsorganisationer, at der er børn nok, at det er nemt at tilgodese de resterende familier og godkende dem til adoption.

De regler, som adoptionsnævnet har indført 1. november 1976, var årsag til mange familietragedier med folk, der kom i klemme på grund af de nye regler, idet man desværre ikke havde lavet nogen overgangsregler. Mange blev pludselig fundet uegnede som forældre.

Lad os se lidt på de regler, vi kører med herhjemme, i forhold til udlandet. I Sverige, Vesttyskland, Canada og USA har man ikke regler svarende til dem, vi har her i Danmark. I Holland skal adoptivforældrene også dokumentere de 5 års samliv, men til gengæld må der være en aldersforskel på op til 50 år imellem adoptivforældrene og barnet. Jeg finder, nogle af de regler er rimelige. De